

«Je *staart* treurig?» zei Alice verwonderd. «Ik zie wel, dat die lang is, maar hoe kan die treurig zijn?» En ze bleef daarover mijmeren, terwijl de Muis aan het vertellen was, zoodat ze zich van het verhaal de volgende voorstelling maakte:

Bello zei tot
een Muis, die hij
zag in het huis:
«Kom, laat ons
gaan procedeeën!
Ik vervolg *jou*.
Toon nu me je
macht! Laat
blijken je
kracht! 'k Zit
thuis en ver-
veel me".
„Bou! wou!"
sprak de Muis:
„Waarde Heer,
zoo'n proces,
zonder meer,
met geen
rechter of
balie, de
wereld
nooit
bood".
„Ik ben
balie,
ik ben
rechter",
sprak
Bello:
„Ik ben
eenig
beslech-
ter en
veroor-
deel je
hier-
bij ter
dood".
|||

«Je let niet op!» zei de Muis op tot Alice, «waar denk je aan?»

«Neem me niet kwalijk», zei Alice, «je was, meen ik, aan de vijfde boekje»

«Malligheid!» riep de Muis boos

«Een malle geit!», riep Alice, kijkend, «toe, zeg me toch, waar is»

«Praat toch niet zoo'n onzin», terwijl ze opstond en heenging.

«Dat was mijn bedoeling niet», ze senden toon, «maar je wordt ook zoo»

De Muis antwoordde niet, maar

«Toe, kom terug en maak je verhaal», Alice. En alle anderen stemden met toe!» maar de Muis schudde ongeduldig en liep nog wat harder weg.

«Hoe jammer, dat ze niet wou blijven», de Papegaai, zoo gauw ze uit het boekje. En een oude Krab nam deze gelegenheid om tot haar dochter te zeggen: «Hieruit, dat je nooit boos moet worden»

«Houd je toch stil, ma!» zei de Muis. «U zou nog een engel zijn geworden!»

«Och, had ik Dina maar hier!» zei